

Súd:	Najvyšší súd SR
Spisová značka:	2Sžo/43/2015
Identifikačné číslo spisu:	6013200146
Dátum vydania rozhodnutia:	18.11.2015
Meno a priezvisko:	JUDr. Alena Poláčková
Funkcia:	sudca
ECLI:	ECLI:SK:NSSR:2015:6013200146.1

ROZSUDOK

Najvyšší súd Slovenskej republiky v senáte zloženom z predsedníčky senátu JUDr. Aleny Poláčkovej, PhD. a členov senátu JUDr. Eleny Kováčovej a JUDr. Kataríny Benczovej, v právnej veci žalobcu: Občianske združenie HRON pre slobodné rieky, IČO: 42 190 720, so sídlom Zvolenská cesta 14, 974 03 Banská Bystrica, zastúpeného členkou združenia JUDr. Katarínou Belešovou, trvale bytom Svrčinovec č. 778, 023 12 Svrčinovec, proti žalovanému: Okresný úrad Banská Bystrica, odbor výstavby a bytovej politiky, Námestie Ľ. Štúra č. 1, 974 05 Banská Bystrica, (do 31.12.2012 Krajský stavebný úrad v Banskej Bystrici, od 01.01.2013 do 30.09.2013 Obvodný úrad v Banskej Bystrici, odbor výstavby a bytovej politiky), za účasti ďalších účastníkov: 1/ MVE Šášovské Podhradie s.r.o., Karadžičova 10, 821 08 Bratislava, IČO: 36 860 981, zastúpená METIS Legal s.r.o., Karadžičova 10, Bratislava, 2/ Marián Gáfrik, Šášovské Podhradie 99, 965 01 Žiar nad Hronom, 3/ Andrea Gáfriková, Šášovské Podhradie 99, 965 01 Žiar nad Hronom, 4/ Ing. Milan Poliak, Palkovičova 11, 821 08 Bratislava, 5/ Slovenský rybársky zväz - Rada Žilina, A. Kmeť 20, 010 55 Žilina, 6/ Klub slovenských turistov - sekcia vodnej turistiky, Záhorského 33, 831 03 Bratislava, o preskúmanie zákonnosti rozhodnutia Krajského stavebného úradu v Banskej Bystrici č. KSU BB 2012-1220-2:OŠSS zo dňa 10. decembra 2012, o odvolaní žalovaného a účastníka konania v 1. rade proti rozsudku Krajského súdu v Banskej Bystrici č. k. 23S/14/2013-138 z 19. marca 2014, takto

rozhodol:

Najvyšší súd Slovenskej republiky napadnutý rozsudok Krajského súdu v Banskej Bystrici č. k. 23S/14/2013-138 z 19. marca 2014 m e n í tak, že žalobu z a m í e t a .

Účastníkom náhradu trov konania n e p r í z n á v a .

Odôvodnenie

Krajský súd v Banskej Bystrici rozsudkom č. k. 23S/14/2013-138 z 19. marca 2014 zrušil, podľa § 250j ods. 2 písm. a) a c) Občianskeho súdneho poriadku (ďalej len „OSP“), rozhodnutie žalovaného č. KSU BB 2012-1220-2:OŠSS z 10. decembra 2012, ktorým žalovaný zamietol odvolanie žalobcu a ďalších odvolateľov a potvrdil rozhodnutie prvostupňového správneho orgánu - stavebného úradu - Mesto Žiar nad Hronom (ďalej aj len „stavebný úrad“) č. 3215/2012 z 1. októbra 2012 a vrátil vec správne mu orgánu na ďalšie konanie a rozhodnutie. Týmto rozhodnutím stavebný úrad rozhodol o umiestnení

stavby „Malá vodná elektrárň na rieke Hron - Šášovské Podhradie" (ďalej aj len „MVE“), v ktorom stavebný úrad povolil umiestnenie stavby na vodnom toku rieky Hron. Stavebný úrad postupom podľa § 35 a § 36 zákona č. 50/1976 Zb. o územnom plánovaní a stavebnom poriadku (ďalej len „Stavebný zákon“) prerokoval návrh na vydanie územného rozhodnutia o umiestnení tejto stavby, posúdil návrh navrhovateľa spoločnosti EuroEcology, s.r.o. podľa § 37 a § 38 Stavebného zákona, zosúladil stanoviská uplatnené dotknutými orgánmi a vyhodnotil námietky a vyjadrenia účastníkov konania. Na základe toho podľa § 39, § 39a Stavebného zákona a § 4 vyhlášky Ministerstva životného prostredia SR č. 453/2000 Z. z., ktorou sa vykonávajú niektoré ustanovenia Stavebného zákona, vydal rozhodnutie o umiestnení vyššie označenej líniovej stavby na pozemkoch (vymenovaných parcelách) v katastrálnom území Šášovské Podhradie v r. km 134,021-135, 560 na rieke Hron tak, ako je uvedené v grafickej prílohe tohto rozhodnutia.

Z odôvodnenia rozsudku krajského súdu vyplýva, že žalobnú námietku ohľadom rozhodovania predpojatей osoby krajský súd nepovažoval za dôvodnú, keďže námietka bola v správnom konaní vybavená vydaním rozhodnutia o jej zamietnutí. Za nedôvodnú krajský súd vyhodnotil aj žalobnú námietku týkajúcu sa vydania najmenej štyroch rozhodnutí o umiestnení stavieb MVE so synergickým efektom v 3 až 5 km vzdialenostiach od seba (MVE Breznica, MVE Šášovské Podhradie, MVE Jalná a už stojaca MVE Hronská Dúbrava) bez toho, aby sa uvedené lokalizácie podrobili riadnemu preskúmaniu z hľadiska environmentálnych dopadov na životné prostredie, ekosystémy vody, ale aj z hľadiska posúdenia humánnej ekológie pri takejto koncentrácii MVE na tak malom území, nakoľko podľa názoru krajského súdu tvrdené skutočnosti v žalobe nie sú poukazovaním na konkrétne porušenie zákonnosti a netvorí teda právny podklad pre možné zrušenie rozhodnutia. Naopak, krajský súd poukázal na to, že stavba MVE pod por. č. 177 na toku Hron zaradená v orientačnom riečnom kilometri 134,720 MVE Šášovské Podhradie, je predpokladaná aj v Prílohe č. 2 Koncepcie využitia hydroenergetického potenciálu vodných tokov SR do roku 2030, vydané Ministerstvom životného prostredia SR, Sekcia vôd, Odbor štátnej vodnej správy.

Krajský súd sa nestotožnil ani s tvrdením žalobcu o nepreskúmateľnosti napadnutého rozhodnutia z dôvodu nedostatočného odôvodnenia. Naopak, zastal názor, že rozhodnutie žalovaného, ako aj rozhodnutie stavebného úradu, sú dostatočne zrozumiteľné, spĺňajú zákonné náležitosti rozhodnutia v zmysle § 47 ods. 3 Správneho poriadku. Stavebný úrad vo svojom rozhodnutí podľa názoru krajského súdu odôvodnil, prečo sa námietkami uplatnenými žalobcom v územnom konaní nezaoberal. Rovnako odvolací orgán odôvodnil, prečo nevyhovel odvolaniu žalobcu. Stavebný úrad v konaní o umiestnení stavby, jednak zhromaždil predložené doklady a zachytil vo vydávanom rozhodnutí ich podstatný obsah. Zároveň si splnil svoju povinnosť v zmysle § 37 Stavebného zákona, posúdiť a vyhodnotiť okrem iného aj súlad predložených podkladov s právnymi predpismi.

Avšak, ako vyplýva z napadnutého rozsudku, krajský súd sa nestotožnil, vzhľadom na ďalšie žalobné námietky, s ich vyhodnotením a s právnym posúdením veci, vzhľadom na zistený skutkový stav zo zhromaždených dokladov a stanovísk dotknutých orgánov a námietok účastníkov konania.

Podstatnou výhradou žalobcu voči zákonnosti napadnutého rozhodnutia a postupu správneho orgánu bolo tvrdenie, že v konaní o umiestnení stavby, nedošlo k posudzovaniu vplyvov na životné prostredie podľa zákona č. 24/2006 Z. z., a že stavebný úrad nesprávne zobral za podklad na vydanie rozhodnutia rozhodnutie MŽP SR č. 4379/04-1.6/ak zo dňa 04.03.2005 (podľa názoru žalobcu v zmysle § 65 ods. 5 a § 37 ods. 7 zákona č. 24/2006 Z. z. je toto rozhodnutie neplatné) o tom, že predmetná stavba sa nebude podľa zákona č. 127/1994 Z. z. o posudzovaní vplyvov na životné prostredie posudzovať, a to napriek tomu, že rozhodnutie bolo vydané podľa zákona č. 127/1994 Z. z., navyše pre inú oprávnenú osobu, pre iný riečny kilometer na rieke Hron, s inou dokumentáciou a plánom a v čase rozhodovania o umiestnení stavby bolo staré už 7 rokov.

Podľa názoru krajského súdu účelom posudzovania vplyvov na životné prostredie je zistiť, opísať a vyhodnotiť priame a nepriame vplyvy navrhovanej činnosti na životné prostredie. Stavba MVE vodnej elektrárne je nepochybne činnosťou, ktorá má na životné prostredie vplyv, a to nielen počas výstavby, ale aj následne samotná prevádzka takejto stavby. Krajský súd poukázal na to, že Ministerstvo životného

prostredia SR, podľa § 10 ods. 1 a § 11 ods. 1 zákona č. 127/1994 Z. z. o posudzovaní vplyvov na životné prostredie, na základe zámeru „Malá vodná elektrárň na Hrone v lokalite Šášovské Podhradie“, ktorý sa má realizovať na Hrone v r. km 134,68 v kat. úz. Žiar nad Hronom - časť Šášovské Podhradie, predloženého navrhovateľom L'Energie verte, a.s. a po ukončení zisťovacieho konania, vydalo rozhodnutie č. 4379/04-1.6/ak zo dňa 14.03.2005, v zmysle ktorého navrhovaná činnosť uvedená v predložennom zámere sa nebude posudzovať podľa zákona č. 127/1994 Z. z. a pre uvedenú činnosť je preto možné požiadať povoľujúci orgán o povolenie podľa osobitných predpisov. Obvodný úrad životného prostredia v Banskej Štiavnici listom zo dňa 05.11.2010 vydal stanovisko č. 2010/01518/ZH pre EuroEcology, s.r.o., z ktorého vyplýva, že žiadateľom predložená činnosť - „Malá vodná elektrárň na rieke Hrone Šášovské Podhradie“ - nespadá pod ustanovenie § 18 ods. 5 novelizovaného zákona č. 24/2006 Z. z., v zmysle ktorého predmetom zisťovacieho konania je okrem zmeny navrhovanej činnosti uvedenej v odseku 3 každá zmena navrhovanej činnosti uvedenej v Prílohe č. 8 časť b/, ak príslušný orgán vydá vyjadrenie, že taká zmena môže mať podstatný nepriaznivý vplyv na životné prostredie.

Krajský súd poukázal na skutočnosť, že rozhodnutie MŽP SR bolo vydané dňa 14.03.2005, právoplatnosť nadobudlo dňa 05.04.2005, t. j. od jeho vydania uplynulo dlhšie časové obdobie, jednak došlo k zmenám v právnej úprave a taktiež samotná činnosť, ktorá bola predmetom rozhodovania, mohla byť modifikovaná. Posudzovanie vplyvov musí zahŕňať všetky vplyvy na životné prostredie, ktoré z určitého projektu a zo stavu dotknutého životného prostredia vyplývajú k danému okamihu. Pokiaľ by sa medzičasom zmenili environmentálne podmienky, alebo by sa zmenil projekt takým spôsobom, že sú možné iné významné vplyvy na životné prostredie, je potrebné sa zaoberať otázkou, či rozhodnutie MŽP SR vydané v roku 2005 stále vhodne reflektuje možné významné vplyvy na životné prostredie, najmä či toto rozhodnutie zodpovedá požiadavkám vyplývajúcim z ustanovenia § 2 zákona o posudzovaní vplyvov na životné prostredie (ďalej len „zákon o EIA“). Pre zistenie, či staré stanovisko o EIA možno použiť aj v konaní o vydaní územného rozhodnutia, alebo je potrebné proces EIA zopakovať, slúžilo konanie podľa § 37 ods. 7 zákona o EIA, v rámci ktorého sa zisťovalo, či proces EIA už v minulosti uskutočnený, ktorého výsledkom je záverečné stanovisko, možno stále použiť, a to skúmaním, či došlo k podstatným zmenám navrhovanej činnosti, podmienok v dotknutom území, k novým skutočnostiam súvisiacim s vecným obsahom správy o hodnotení činnosti a k vývojom nových technológií na realizáciu navrhovanej činnosti. Krajský súd pritom poukázal aj na závery vyplývajúce z rozsudku NS SR sp. zn. 8Sžp/27/2011 zo dňa 28.06.2012.

Ďalej krajský súd pripomenul, že § 65 ods. 5 a § 37 ods. 7 zákona o EIA boli zrušené s účinnosťou od 01.12.2011, pričom z dôvodovej správy k zákonu č. 408/2011 Z. z., ktorým sa mení a dopĺňa zákon č. 24/2006 Z. z. vyplýva, že postup v prípade akejkoľvek zmeny navrhovanej činnosti je dostatočne zabezpečený v úprave podľa § 18. Správny orgán pri rozhodovaní vychádzal zo stanoviska Obvodného úradu životného prostredia v Banskej Štiavnici zo dňa 05.11.2010, ktorý v podstate uznal platnosť rozhodnutia MŽP SR zo dňa 14.03.2005. Keďže napadnuté rozhodnutie vychádza z tohto stanoviska, pričom samo nie je spôsobilým predmetom súdneho prieskumu, krajský súd sa otázkou jeho správnosti zaoberal v tomto konaní v zmysle § 245 ods. 1 OSP.

Podľa názoru krajského súdu, stanovisko obvodného úradu životného prostredia nie je v súlade so zákonom. Rozhodnutie MŽP SR bolo vydané dňa 14.03.2005, právoplatné dňa 05.04.2005, vykonateľné dňa 23.05.2005. Ustanovenie § 65 ods. 5 bolo zrušené súčinnosťou od 01.12.2011. Zo zrušeného ustanovenia § 37 ods. 7 zákona o EIA vyplýva, že platnosť záverečného stanoviska k činnosti mohla byť na žiadosť navrhovateľa predĺžená o ďalšie dva roky. Ak rozhodnutie ministerstva bolo vydané pred 01.02.2006 a nebolo začaté konanie o povolení posudzovanej činnosti podľa osobitných predpisov, bolo potrebné (v období platnosti ustanovenia § 37 ods. 7) požiadať ministerstvo o predĺženie jeho platnosti podľa § 37 ods. 7, t. j. v zmysle prechodného ustanovenia platnosť záverečného stanoviska vydaného podľa predchádzajúceho zákona mohla byť predĺžená po prijatí zákona č. 24/2006 Z. z. na požiadanie o ďalšie dva roky (resp. i opakovane). V konaní nebolo preukázané, že by k tomu došlo. Uplynutím doby, na ktorú bolo možné predĺžiť platnosť záverečného stanoviska, v súvislosti s prijatím zákona č. 24/2006 Z. z., ktorým došlo zároveň k zrušeniu predchádzajúceho zákona o posudzovaní vplyvov na životné prostredie zákona č. 127/1994 Z. z. a v podstate k stanoveniu nových podmienok posudzovania, v

dôsledku nepožiadania o predĺženie platnosti, stratilo rozhodnutie Ministerstva životného prostredia SR č. 4379/04-1.6/ak zo dňa 14.03.2005, vydané v zisťovacom konaní o posudzovaní vplyvov na životné prostredie, v zmysle ktorého sa uvedená stavba nebude posudzovať podľa zákona č. 127/1994 Z. z., platnosť. Preto toto rozhodnutie nebolo podľa názoru krajského súdu možné použiť ako prílohu k návrhu na vydanie územného rozhodnutia v zmysle § 3 ods. 3 písm. d/ vyhlášky č. 453/2000 Z. z.. Uvedený nedostatok neodstráni ani to, že podkladom pre vydanie územného rozhodnutia bol územný plán, ktorého Zmeny a doplnky č. 2 ako strategický dokument boli posudzované podľa zákona EIA, keďže posudzovanie strategického dokumentu nenahrádza samotné posudzovanie činnosti. Z uvedených dôvodov krajský súd dospel k záveru, že napadnuté rozhodnutie správneho orgánu nie je v súlade so zákonom.

Proti rozsudku krajského súdu podal v zákonnej lehote odvolanie žalovaný, ako aj účastník konania v prvom rade.

Žalovaný vo svojom odvolaní žiadal, aby odvolací súd rozsudok krajského súdu zmenil a žalobu žalobcu v plnom rozsahu zamietol a nepriznal žalobcovi náhradu trov konania. Žalovaný svoje odvolanie odôvodnil podľa § 205 ods. 2 písm. f/ OSP nesprávnym právnym posúdením veci krajským súdom, ktorý považoval za potrebné zaoberať sa otázkou či rozhodnutie Ministerstva životného prostredia SR vydané v roku 2005 stále vhodne reflektuje možné významné vplyvy na životné prostredie, najmä či toto rozhodnutie zodpovedá požiadavkám vyplývajúcim z ustanovenia § 2 zákona č. 24/2006 Z. z.. Žalovaný poukázal na skutočnosť, že od rozhodnutia Ministerstva životného prostredia SR č. 4379/04-1.6/ak z roku 2005 sice uplynulo dlhšie časové obdobie, ale jeho platnosť nebola žiadnym spôsobom obmedzená, teda ide o stále platné rozhodnutie. Na základe žiadosti žalovaného Obvodný úrad životného prostredia v Banskej Štiavnici ako príslušný orgán štátnej správy na úseku posudzovania vplyvov na životné prostredie oznámil vo svojom stanovisku, ktoré je súčasťou spisovej dokumentácie, že rozhodnutie Ministerstva životného prostredia SR je platné. V zmysle stanoviska Ministerstva životného prostredia SR vydaného na žiadosť žalovaného a obsiahnutého v liste č. 8620/2012-3.4/mv zo dňa 22.11.2012, zákon č. 24/2006 Z. z., ktorý s účinnosťou od 01.02.2006 nahradil zákon č. 127/1994 Z. z. zmenil kompetencie orgánov štátnej správy v oblasti posudzovania vplyvov na životné prostredie tak, že zisťovacie konanie patrí do kompetencie obvodných a krajských úradov životného prostredia podľa územnej pôsobnosti a povinné hodnotenie patrí do kompetencie Ministerstva životného prostredia SR. Žalovaný preto nemal pochybnosti o obsahu stanoviska Obvodného úradu životného prostredia v Banskej Štiavnici č. 2010/01518/ZH zo dňa 05.11.2010, v ktorom sa konštatuje platnosť dotknutého rozhodnutia Ministerstva životného prostredia SR. Žalovaný poukázal vo svojom odvolaní na skutočnosť, že Mesto Žiar nad Hronom obstaralo zmeny a doplnky platnej územnoplánovacej dokumentácie, pričom súčasťou tohto procesu bolo aj posudzovanie vplyvu strategického dokumentu na životné prostredie. Obvodný úrad životného prostredia v Banskej Štiavnici vydal dňa 11.04.2011 rozhodnutie č. 2011/00321/Z podľa, ktorého sa zmeny a doplnky č. 2 územnoplánovacej dokumentácie Mesta Žiar nad Hronom posudzovali podľa zákona č. 24/2006 Z. z., následne rozhodnutím č. 2011/00321/ZC-JA z 16.05.2011 stanovil rozsah hodnotenia, na základe ktorého bola vypracovaná správa o hodnotení strategického dokumentu. Po verejnom prerokovaní správy o hodnotení bol vypracovaný odborný posudok k strategickému dokumentu, na základe ktorého Obvodný úrad životného prostredia v Banskej Štiavnici vydal dňa 14.09.2011 záverečné stanovisko z posúdenia strategického dokumentu č. 2011/00321/ZC-DK, ktoré odporúčalo schválenie strategického dokumentu. Zmeny a doplnky č. 2 k územnému plánu Mesta Žiar nad Hronom schválilo Mestské zastupiteľstvo v Žiari nad Hronom uznesením č. 29/2012 dňa 26.04.2012 a jeho záväzná časť bola vyhlásená všeobecne záväzným nariadením č. 3/2012 zo dňa 26.04.2012 účinným dňa 01.06.2012. Vo vzťahu ku postupu žalovaného podľa Aarhuského dohovoru tento uviedol, že v rámci celého povoľovacieho procesu boli predmetom verejného prerokovania, teda zverejnenia spolu s možnosťou uplatnenia pripomienok a námietok jednak zámer stavby Malej vodnej elektrárne na Hrone v lokalite Šášovské Podhradie, tiež rozhodnutie Ministerstva životného prostredia SR č. 4379/04-1.6 zo 14.03.2005, zmeny a doplnky č. 2 územného plánu Mesta Žiar nad Hronom, proces posudzovania strategického dokumentu zmeny a doplnky č. 2 územného plánu Mesta Žiar nad Hronom, verejnou vyhláškou oznámené územné konanie na predmetnú stavbu s možnosťou vstupu verejnosti do konania a

verejnou vyhláškou zverejnené rozhodnutie o umiestnení stavby. Teda žalovaný zotrval na svojom stanovisku, že každé konanie bolo zverejnené verejnosti spôsobom v mieste obvyklým s možnosťou uplatnenia námietok a v prípade ich uplatnenia sa nimi príslušný orgán zaoberal a tieto vyhodnotil.

Účastník konania v prvom rade, spoločnosť MVE Šášovské Podhradie, s.r.o., svoje odvolanie odôvodnil nesprávnym právnym posúdením veci krajským súdom, ktorý poukazom na § 65 ods. 5 a § 37 ods. 7 zák. č. 24/2006 Z. z. konštatoval neplatnosť rozhodnutia Ministerstva životného prostredia SR č. 4379/04-1.6 z 14.03.2005, absenciu povinnej prílohy podľa § 3 ods. 3 písm. d) vyhl. č. 453/2000 Z. z. ku vydaniu územného rozhodnutia a nakoniec ukrátenie žalobcu na jeho práve na priaznivé životné prostredie z dôvodu neposudzovania vplyvov na životné prostredie. Účastník konania v prvom rade uviedol, že nesprávne právne posúdenie veci krajským súdom vychádza zo zamieňania si pojmov právoplatného rozhodnutia vydaného v rámci zisťovacieho konania a pojmu záverečné stanovisko. V tejto súvislosti poukázal účastník na prechodné ustanovenie § 65 ods. 5 z. č. 24/2006 Z. z., ktoré pojednáva výlučne o záverečnom stanovisku a nie o rozhodnutí vydanom v rámci zisťovacieho konania a ďalej vysvetľoval proces posudzovania predpokladaných vplyvov na životné prostredie strategických dokumentov a navrhovaných činností v SR, ktorý bol do februára 2006 upravený zákonom č. 127/1994 Z. z.. Od februára 2006 upravuje proces posudzovania predpokladaných vplyvov na životné prostredie strategických dokumentov a navrhovaných činností zákon č. 24/2006 Z. z.. Proces posudzovania predpokladaných vplyvov na životné prostredie sa vykonáva pred rozhodnutím o ich umiestnení alebo pred ich povolením podľa osobitných zákonov. Navrhované činnosti podliehajúce posudzovaniu ich vplyvu na životné prostredie sú analogicky ako v predchádzajúcom právnom predpise zaradené do dvoch častí a/ povinné hodnotenie a b/ zisťovacie konanie. Pri povinnom hodnotení je podkladom na vydanie územného rozhodnutia záverečné stanovisko, pričom jeho platnosť je priamo upravená zákonom. Zisťovacie konanie je vždy ukončené vydaním rozhodnutia, v ktorom na základe posúdenia navrhovanej činnosti a v závislosti od výsledkov posudzovania vplyvov navrhovanej činnosti na životné prostredie rozhodne príslušný orgán o tom, či sa navrhovaná činnosť bude ďalej posudzovať podľa zákona. V prípade, ak príslušný orgán rozhodne o tom, že navrhovaná činnosť sa ďalej posudzovať nebude, je takéto rozhodnutie podkladom pre vydanie územného rozhodnutia. Rozhodnutie vydané v zisťovacom konaní nemá podľa právnych predpisov platných do februára 2006 ani podľa zákona č. 24/2006 Z. z. obmedzenú platnosť. Na základe uvedeného mal účastník konania v prvom rade za to, že aplikovanie § 65 ods. 5 a § 37 ods. 7 z. č. 24/2006 Z. z. na rozhodnutie vydané v zisťovacom konaní nemá oporu v zákone a krajský súd nesprávne posúdil platnosť rozhodnutia Ministerstva životného prostredia SR č. 4379/04-1.6 zo 14.03.2005. Účastník konania v prvom rade pripojil k odvolaniu stanovisko Ministerstva životného prostredia SR z 29.04.2014, z ktorého vyplýva, že rozhodnutie vydané v zisťovacom konaní nemá časovo obmedzenú platnosť a v rámci zisťovacieho konania je navrhovaná činnosť komplexne posudzovaná z hľadiska vplyvov na životné prostredie. V súvislosti s absenciou povinnej prílohy k vydaniu územného rozhodnutia, ktorú konštatoval súd prvého stupňa a v nadväznosti na svoj záver o neplatnosti rozhodnutia Ministerstva životného prostredia SR uviedol, že predmetné rozhodnutie Ministerstva životného prostredia SR, keďže nie je časovo obmedzené, je stále platným rozhodnutím a je spôsobilé byť povinnou prílohou k návrhu na vydanie územného rozhodnutia v súlade s § 3 ods. 3 písm. d) vyhl. č. 453/2000 Z. z. a správny orgán disponoval všetkými zákonnými podkladmi na vydanie územného rozhodnutia pre objekt malej vodnej elektrárne. Záver krajského súdu o ukrátení žalobcu na jeho práve na priaznivé životné prostredie nemá podľa názoru účastníka v prvom rade oporu vo vykonanom dokazovaní a poukazuje na skutočnosť, že všetky relevantné dokumenty boli v rámci povoľovacieho procesu predmetom verejného prerokovania, teda vždy boli zverejnené a daná možnosť uplatniť pripomienky alebo námietky zo strany tretích osôb. V každom štádiu povoľovacieho konania sa príslušný orgán vznesenými námietkami zaoberal a náležite ich vyhodnotil. Nakoniec účastník poukázal na skutočnosť, že v rámci zmien a doplnkov platnej územnoplánovacej dokumentácie Mesta Žiar nad Hronom bolo vykonané posudzovanie vplyvu strategického dokumentu na životné prostredie, bola vypracovaná správa o hodnotení strategického dokumentu, odborný posudok a záverečné stanovisko z posúdenia strategického dokumentu, ktorý bol nakoniec schválený mestským zastupiteľstvom Mesta Žiar nad Hronom a jeho záväzná časť vyhlásená VZN č. 3/2012, pričom aj v tejto fáze mala verejnosť opätovný prístup ku všetkým dokumentom týkajúcim sa posudzovania vplyvu navrhovanej činnosti na životné prostredie s možnosťou sa k nim vyjadrovať, vrátane verejného

prerokovania posudzovania strategického dokumentu na životné prostredie dňa 18.07.2011. Na základe uvedeného žiadal účastník odvolaním napadnutý rozsudok krajského súdu zmeniť a žalobu žalobcu zamietnuť. Súčasne si uplatnil nárok na náhradu trov konania vrátane trov právneho zastúpenia. K odvolaniu žalovaného sa vyjadril písomným podaním doručeným krajskému súdu dňa 28.05.2014 v tom zmysle, že s dôvodmi odvolania žalovaného sa v celom rozsahu stotožňuje a odkázal na obsah svojho odvolania a závery v ňom uvedené.

Účastníci konania v druhom a treťom rade, W. a A., vo svojom písomnom podaní doručenom krajskému súdu dňa 02.06.2014 navrhli odvolaním napadnutý rozsudok krajského súdu potvrdiť a uviedli, že sa cítia byť najviac dotknutými osobami, pretože bývajú v tesnej blízkosti plánovanej malej vodnej elektrárne, ich nehnuteľnosť bude stavbou znehodnotená, v dôsledku výstavby strojovne na nich bude vplývať zvýšený hluk a stavba MVE zhorší kvalitu vody v rieke Hron, naruší riečny ekosystém a bude mať vážny dopad na vodnú turistiku a cestovný ruch.

Účastník konania v šiestom rade - Klub slovenských turistov - vo svojom písomnom vyjadrení doručenom krajskému súdu dňa 02.06.2014 navrhol odvolaním napadnutý rozsudok krajského súdu potvrdiť a uviedol, že proces stavebného konania bol vedený účelovo v prospech investora stavby MVE a v stavebnom konaní neboli vzaté do úvahy žiadne námietky a argumenty účastníkov konania. Účastník mal za to, že stavebný úrad nedisponuje platným rozhodnutím Ministerstva životného prostredia SR vydaným pred účinnosťou zákona č. 24/2006 Z. z.. Ďalej uviedol, že stavba svojim charakterom a konštrukčným riešením napĺňa všetky predpoklady k porušeniu RSV 2000/60/ES. Pri posudzovaní vplyvov na životné prostredie v rámci dokumentu zmeny a doplnky č. 2 územnoplánovacej dokumentácie Mesta Žiar nad Hronom neboli akceptované žiadne pripomienky dotknutej verejnosti a schválenie uvedeného dokumentu nie je možné považovať za proces nahrádzajúci posudzovanie vplyvov na životné prostredie navrhovanej činnosti malej vodnej elektrárne. Účastník upozornil na nutnosť posúdiť navrhovanú činnosť malej vodnej elektrárne Šašovské Podhradie podľa zákona č. 24/2006 Z. z. a s uplatnením Aarhuského dohovoru, na akceptovanie európskej legislatívy najmä RSV 2000/60/ES, na potrebu posúdiť synergický efekt sústavy vodných diel tak, ako sú tieto plánované na rieke Hron a ich kumulatívneho vplyvu na rieku, prírodu, cestovný ruch a obyvateľov a na posúdenie dopadov navrhovanej činnosti na obyvateľstvo a biologickú, kultúrnu a rekreačnú hodnotu danej lokality. Nakoniec účastník uviedol, že verejnosť sa prvýkrát dozvedela o zámere výstavby malej vodnej elektrárne až na verejnom predstavení zámeru dňa 18.07.2011.

K odvolaniu žalovaného a k odvolaniu účastníka konania v prvom rade sa žalobca vyjadril svojimi písomnými podaniami doručenými krajskému súdu dňa 04.06.2014 a uviedol, že rozhodnutie Ministerstva životného prostredia SR č. 4379/04-1.6 z 14.03.2005 bolo vydané pre spoločnosť L 'Energie verte, a.s., na iný riečny kilometer, iný projekt, ktorý sa len podobal na projekt predložený spoločnosťou EuroEcology, s.r.o.. Ďalej v oboch svojich písomných vyjadreniach žalobca zhodne uviedol, že sa nestotožňuje s názorom odvolateľov o neobmedzenej platnosti dotknutého rozhodnutia Ministerstva životného prostredia SR, pretože ekosystém nefunguje oddelene a jednotlivo, ale je založený na vzájomných väzbách jednotlivých zložiek a mení sa, a preto bolo potrebné posudzovať vplyvy na životné prostredie, ktoré sa mení činnosťami človeka. Žalobca tiež analyzoval účel a ciele Aarhuského dohovoru s tým, že jeho prvý pilier deklaruje právo verejnosti na prístup k informáciám o životnom prostredí, druhý pilier účasť verejnosti na rozhodovacom procese a tretí sa týka prístupu k spravodlivosti v záležitostiach životného prostredia a vytvára garancie na to, aby každý koho environmentálne práva boli porušené, mal možnosť spravodlivého posúdenia nezávislými orgánmi. Žalobca poukazoval na skutočnosť, že od vydania rozhodnutia Ministerstva životného prostredia SR č. 4379/04-1.6 zo 14.03.2005 do vydania rozhodnutia o umiestnení stavby žalovaným dňa 10.12.2012 uplynulo sedem rokov, pričom v uvedenom období došlo v ekosystéme ku zmenám, ďalej poukazoval na stanovisko Ministerstva životného prostredia SR č. 7395/2009-2.2 podľa, ktorého je EIA v zmysle § 28 zákona č. 543/2002 Z. z. potrebná pri každej činnosti, ktorá môže mať vplyv na územia NATURA 2000. Namietal, že druhostupňový správny orgán vydal v priebehu roka tri rozhodnutia o umiestnení malej vodnej elektrárne na rieke Hron v bezprostrednej blízkosti, a to bez posudzovania vplyvov na životné prostredie, pričom neexistuje štúdia, ktorá by mohla teritoriálne posúdiť mnohonásobné

prerušenie toku rieky Hron. Na základe uvedeného žalobca dospel k záveru, že napriek existencii dotknutého rozhodnutia Ministerstva životného prostredia SR mal správny orgán postup podľa zákona č. 24/2006 Z. z. vyžadovať. S odkazom na právo jednotlivca na priaznivé životné prostredie garantované Ústavou SR uviedol, že sa s názormi odvolateľov obsiahnutými v odvolaniach nestotožňuje a tieto považuje za účelové a nedôvodné.

Najvyšší súd Slovenskej republiky ako súd odvolací podľa § 10 ods. 2 OSP preskúmal napadnutý rozsudok a konanie, ktoré mu predchádzalo v rozsahu dôvodov odvolania podľa § 212 ods. 1 v spojení s § 246c ods. 1 veta prvá OSP, bez nariadenia pojednávania, podľa § 250ja ods. 2 a § 214 OSP v spojení s § 246c ods. 1 veta prvá OSP s tým, že deň verejného vyhlásenia rozhodnutia bol zverejnený minimálne 5 dní vopred na úradnej tabuli a na internetovej stránke Najvyššieho súdu Slovenskej republiky www.nsud.sk a dospel k záveru, že odvolaniu žalovaného, ako aj účastníka konania v prvom rade, je potrebné vyhovieť.

Rozsudok bol verejne vyhlásený 18. novembra 2015 podľa § 156 ods. 1 a 3 OSP v spojení s § 246c ods. 1 veta prvá OSP.

Predmetom súdneho preskúmavacieho konania je rozhodnutie žalovaného o potvrdení rozhodnutia stavebného úradu o umiestnení stavby MVE na vodnom toku rieky Hron.

Podľa § 244 ods. 1 OSP v správnom súdnictve preskúmajú sudy na základe žalôb alebo opravných prostriedkov zákonnosť rozhodnutí a postupov orgánov verejnej správy.

Podľa § 244 ods. 3 OSP rozhodnutiami správnych orgánov sa rozumejú rozhodnutia vydané nimi v správnom konaní, ako aj ďalšie rozhodnutia, ktoré zakladajú, menia alebo zrušujú oprávnenia a povinnosti fyzických alebo právnických osôb alebo ktorými môžu byť práva, právom chránené záujmy alebo povinnosti fyzických osôb alebo právnických osôb priamo dotknuté.

Podľa § 250i ods. 1 OSP pri preskúmaní zákonnosti rozhodnutia je pre súd rozhodujúci skutkový stav, ktorý tu bol v čase vydania napadnutého rozhodnutia.

Z administratívneho spisu, najmä z rozhodnutia napadnutého žalobcom a z rozhodnutia, ktoré mu predchádzalo Najvyšší súd Slovenskej republiky (ďalej aj len „najvyšší súd“) zistil, že Mesto Žiar nad Hronom ako príslušný prvostupňový správny orgán svojím rozhodnutím vydaným v územnom konaní na návrh spoločnosti EuroEcology, s.r.o. dňa 01.10.2012, sp. zn. 3215/2012 vo forme verejnej vyhlášky, rozhodol o umiestnení stavby „Malá vodná elektrárň na rieke Hron - Šášovské Podhradie“ na pozemkoch špecifikovaných v rozhodnutí nachádzajúcich sa v katastrálnom území Šášovské Podhradie v meste Žiar nad Hronom v r. km 134.021-135.560 na rieke Hron. Proti rozhodnutiu prvostupňového správneho orgánu podal žalobca ako aj účastníci konania v druhom až šiestom rade odvolanie, ktoré žalovaný napadnutým rozhodnutím z 10. decembra 2012 ako nedôvodné zamietol a potvrdil rozhodnutie prvostupňového správneho orgánu.

Žalobca v rámci územného konania vzniesol námietky, ktorým prvostupňový správny orgán nevyhovel. Následne žalobca v podstate totožnými námietkami odôvodnil svoje odvolanie voči rozhodnutiu stavebného úradu a namietať nezákonnosť jeho rozhodnutia, ktorý začal konanie a rozhodol podľa jeho názoru na základe neplatného rozhodnutia Ministerstva životného prostredia SR č. 4379-1.6/ak zo 14.03.2005 vydaného pre odlišného predkladateľa zámeru a odlišný projekt. Namietať tiež absenciu posudzovania vplyvu činnosti MVE na životné prostredie a tým porušenie práv verejnosti podľa Aarhurského dohovoru. Žalovaný sa s námietkami žalobcu vo svojom rozhodnutí, ktoré je predmetom preskúmavania vysporiadal tak, že v súlade so stanoviskom Obvodného úradu životného prostredia v Banskej Štiavnici č. 2010/01518/ZH vydaným dňa 05.11.2010 konštatoval platnosť rozhodnutia Ministerstva životného prostredia SR č. 4379/04-1.6 zo dňa 14.03.2005; vo vzťahu ku zmene subjektu predkladateľa zámeru poukázal na zmluvu o postúpení práv a povinností k zámeru medzi pôvodným predkladateľom spoločnosťou L'Energie verte, a.s. a spoločnosťou EuroEcology, s.r.o.; a tiež poukázal na to, že stavba, ktorá je predmetom územného rozhodnutia, je v hlavných parametroch svojho výkonu,

výšky hrádze, celkového objemu a rozlohou (prahové hodnoty uvedené v prílohe č. 8 zákona č. 24/2006 Z. z.) bezo zmeny oproti dokumentácii tvoriacej podklad rozhodnutia MŽP SR č. 4379/04-1.6 zo dňa 14.03.2005 a v územnom konaní bola stavba umiestnená v r. km 134,021-135,560, čo zodpovedá hodnoteniu v r. km 134,68 podľa rozhodnutia MŽP SR. Vo vzťahu ku námietke o postupe správneho orgánu v rozpore s Aarhuským dohovorom túto kvalifikoval ako neopodstatnenú s odkazom na zverejnenie jednotlivých konaní povoľovacieho procesu s možnosťou uplatniť námietky, ktoré boli príslušným orgánom riadne vyhodnotené.

Súdy v správnom súdnictve preskúmajú rozhodnutia a postupy orgánov verejnej správy predovšetkým v rozsahu a z dôvodov uvedených v žalobe, t. j. v medziach žaloby (§ 250j ods. 1 a 2 OSP). Rozsahom tvrdení uvedených v žalobe je súd viazaný a nemôže ho prekročiť.

Žalobca odôvodnil svoju žalobu nepreskúmateľnosťou rozhodnutia žalovaného, použitím neplatného rozhodnutia správnym orgánom ako materiálneho podkladu pre rozhodnutie v povoľovacom procese, nedostatočným a nesprávnym zistením skutkového stavu, ktoré spôsobilo nesprávne právne posúdenie konania tým, že v konaní o umiestnení stavby neprišlo k posudzovaniu vplyvov na životné prostredie v zmysle zákona č. 24/2006 Z. z. a teda aj absenciou účasti verejnosti na povoľovacom procese a nedostatkom náležitostí rozhodnutia stanovených vyhláškou č. 453/2000 Z. z. a § 39a Stavebného zákona.

Predmetom odvolacieho konania bol rozsudok Krajského súdu v Banskej Bystrici, ktorým krajský súd zrušil rozhodnutie žalovaného a vec mu vrátil na ďalšie konanie z dôvodu nesprávneho právneho posúdenia veci a z toho vyplývajúceho nedostatočne zisteného skutkového stavu veci, keď konštatoval neplatnosť rozhodnutia Ministerstva životného prostredia SR 4379/04-1.6 zo dňa 14.03.2005, ktoré tak nemohlo byť listinou spôsobilou tvoriť prílohu k návrhu na vydanie územného rozhodnutia v zmysle § 3 ods. 3 písm. d/ vyhlášky č. 453/2000 Z. z.. Krajský súd dospel k záveru, že absenciou záverečného stanoviska EIA, teda postupov odborného a verejného posudzovania predpokladaných vplyvov na životné prostredie v zmysle zákona č. 24/2006 Z. z., za čo možno považovať aj nepoužiteľné stanovisko Ministerstva životného prostredia SR zo dňa 14.03.2005, znamená ukrátenie žalobcu na jeho právach na priaznivé životné prostredie.

Najvyšší súd Slovenskej republiky preskúmal napadnutý rozsudok krajského súdu, ako aj konanie ktoré mu predchádzalo; v rámci odvolacieho konania preskúmal aj napadnuté rozhodnutie žalovaného a rozhodnutie prvostupňového správneho orgánu. Najvyšší súd preskúmal rozsudok krajského súdu najmä z pohľadu, či tento správne posúdil zákonnosť a správnosť napadnutého rozhodnutia žalovaného správneho orgánu a dospel k záveru, že sa s jeho závermi nemôže stotožniť predovšetkým z dôvodu nesprávneho posúdenia rozhodnutia Ministerstva životného prostredia SR č. 4379/04-1.6/ak zo 14.03.2005, ktorým ministerstvo po ukončení zisťovacieho konania rozhodlo, že navrhovaná činnosť sa nebude posudzovať podľa zákona č. 127/1994 Z. z..

Podľa § 1 zákona č. 127/1994 Z. z. účinnom v rozhodnom období, účelom zákona je upraviť postup pri komplexnom odbornom a verejnom posudzovaní pripravovaných stavieb, zariadení a iných činností určených podľa tohto zákona (ďalej len "činnosť") pred rozhodnutím o ich povolení podľa osobitných predpisov, ako aj pri hodnotení návrhov niektorých rozvojových koncepcií (§ 35) a všeobecne záväzných právnych predpisov z hľadiska ich predpokladaného vplyvu na životné prostredie.

Podľa § 37 ods. 7 zákona č. 24/2006 Z. z. v znení účinnom do 01.12.2006 môže byť platnosť záverečného stanoviska k činnosti na žiadosť navrhovateľa predĺžená o ďalšie dva roky, a to i opakovane, ak navrhovateľ písomne preukáže, že nedošlo k podstatným zmenám navrhovanej činnosti, podmienok v dotknutom území, k novým skutočnostiam súvisiacim s vecným obsahom správy o hodnotení činnosti a k vývojom nových technológií na realizáciu navrhovanej činnosti. O predĺžení platnosti záverečného stanoviska k činnosti rozhodne príslušný orgán.

Podľa § 65 ods. 5 zákona č. 24/2006 Z. z. v znení účinnom do 01.12.2006 ak bolo záverečné

stanovisko vydané pred 1. februárom 2006 a nebolo začaté konanie o povolení posudzovanej činnosti podľa osobitných predpisov, je potrebné požiadať ministerstvo o predĺženie jeho platnosti podľa § 37 ods. 7.

Najvyšší súd súhlasí s názorom krajského súdu, že pokiaľ od vydania záverečného stanoviska EIA uplynulo dlhšie časové obdobie, došlo k zmenám v právnej úprave resp. k modifikácii samotnej činnosti, ktorá bola predmetom posudzovania, potom je na mieste zistiť, či staré záverečné stanovisko EIA možno použiť aj v konaní o vydanie územného rozhodnutia, alebo je potrebné proces EIA zopakovať v zmysle § 37 ods. 7, resp. v zmysle § 65 ods. 5 zákona o EIA.

Avšak, v predmetnom prípade Ministerstvo životného prostredia SR v rámci zisťovacieho konania vedeného podľa zákona č. 127/1994 Z. z. účinného v čase posudzovania zámeru „Malá vodná elektrárňa na Hrone v lokalite Šašovské Podhradie“ rozhodlo rozhodnutím z 14.03.2005 č. 4379/04-1.6/ak tak, že navrhovaná činnosť uvedená v predloženej zámere sa nebude podľa zákona č. 127/1994 Z. z. posudzovať. Išlo o rozhodnutie v rámci tzv. diskrecionálnej právomoci správneho orgánu, ktorú mu zveruje zákonodarca tým, že mu dáva možnosť použitia správnej úvahy a rozhodnúť, ako bude v ďalšom konaní postupovať. Toto rozhodnutie nadobudlo právoplatnosť 5. apríla 2005, nebol proti nemu podaný opravný prostriedok, ani žaloba v zmysle piatej časti OSP a bolo výsledkom zisťovacieho konania, v rámci ktorého ministerstvo rozhodlo o neposudzovaní navrhovanej činnosti. To však neznamená, že sa v rámci zisťovacieho konania nezaoberalo vplyvom predmetnej činnosti na životné prostredie, nakoľko v rámci tohto konania, ako vyplýva z predmetného rozhodnutia, sa k predloženému zámeru vyjadrovali Správa CHKO Štiavnické vrchy, ktorá hodnotila predložený zámer ako veľmi dobrý, vypracovaný na vysokej odbornej úrovni, Obvodný úrad životného prostredia v Banskej Štiavnici, Krajský pozemkový úrad v Banskej Bystrici, Obvodný lesný úrad v Žarnovici ako aj dotknutá obec.

Najvyšší súd dáva do pozornosti, že ani zákon č. 127/1994 Z. z. a počnúc od 01.02.2006 ani zákon č. 24/2006 Z. z. upravujúci proces posudzovania predpokladaných vplyvov strategických dokumentov navrhovaných činností na životné prostredie, neobmedzoval ani neobmedzuje platnosť takéhoto typu rozhodnutia ministerstva.

Vyššie uvedené ustanovenia zákona 24/2006 Z. z. sa nevzťahujú na rozhodnutie v zisťovacom konaní, ale na záverečné stanovisko, ktoré v danom prípade vydané nebolo. Krajský súd teda aplikáciou nesprávnych zákonných ustanovení podriadiť posudzovanie platnosti rozhodnutia Ministerstva životného prostredia SR o neposudzovaní navrhovanej činnosti podľa zákona č. 127/1994 Z. z., ktoré je výsledkom zisťovacieho konania, právnej úprave vzťahujúcej sa na posúdenie platnosti záverečného stanoviska, ktoré je výsledkom procesu povinného hodnotenia a nie výsledkom procesu zisťovacieho konania. Na základe uvedeného záver krajského súdu o tom, že rozhodnutie ministerstva nie je platné a pre svoju neplatnosť nie je rozhodnutie ministerstva spôsobilou prílohou k návrhu na začatie územného konania v zmysle § 3 ods. 3 písm. d/ vyhlášky č. 453/2000 Z. z. nemá zákonnú oporu.

Z odôvodnenia napadnutého rozsudku je zrejmé, že krajský súd mylne aplikoval na posúdenie predmetného rozhodnutia ministerstva § 65 ods. 5 v spojení s § 37 ods. 7 zákona č. 24/2006 Z. z. účinného do 01.12.2011 a dospel k záveru, že márnym uplynutím lehoty na predĺženie platnosti záverečného stanoviska k činnosti stratilo rozhodnutie ministerstva platnosť.

Pokiaľ ide o tvrdenie krajského súdu, že postupom žalovaného došlo k ukráteniu práva žalobcu na priaznivé životné prostredie, najvyšší súd poukazuje na to, že toto vychádzalo z predpokladu neplatnosti rozhodnutia ministerstva a v dôsledku toho aj absencie posudzovania vplyvov navrhovanej činnosti na životné prostredie. Ako bolo už vyššie uvedené, odvolací súd na rozdiel od súdu prvého stupňa predmetné rozhodnutie ministerstva považuje za platné. Keďže rozhodnutie ministerstva bolo ako spôsobilý podklad pripojené v súlade s § 3 ods. 3 písm. d/ vyhlášky č. 453/2000 Z. z. ku návrhu na začatie územného konania a preskúvané v rámci konania o umiestnenie stavby, nemožno rozhodnutiu správneho orgánu vydanému v správnom konaní na základe spôsobilých podkladov vytýkať nezákonnosť.

Najvyšší súd sa stotožnil so závermi krajského súdu o nedostatku aktívnej legitímácie žalobcu, pokiaľ tento namietal nepreukázanie vlastníckeho práva ku pozemkom dotknutým stavbou a zhodne so závermi krajského súdu považuje rozhodnutie žalovaného ako aj prvostupňového správneho orgánu, ktoré obsahovali náležitosti podľa § 47 Správneho poriadku a boli riadne odôvodnené, za dostatočne zrozumiteľné.

Súčasne najvyšší súd nezistil s ohľadom na vyššie uvedené závery takú vadu, ktorá by spôsobila nezákonnosť vydaných rozhodnutí.

Z uvedených dôvodov Najvyšší súd Slovenskej republiky odvolaniu žalovaného, ako aj účastníka konania v prvom rade vyhovel a s prihliadnutím na všetky individuálne okolnosti daného prípadu rozsudok Krajského súdu v Banskej Bystrici podľa § 220 OSP zmenil, nakoľko neboli splnené podmienky na jeho potvrdenie (§ 219 OSP), ani na jeho zrušenie (§ 221 ods. 1 OSP) a žalobu podľa § 250j ods. 1 OSP zamietol, keďže dospel k záveru, že rozhodnutie a postup žalovaného v medziach žaloby sú v súlade so zákonom.

Pri rozhodovaní o náhrade trov konania odvolací súd vychádzal z ustanovení § 246c ods. 1, § 224 ods. 1 a § 250k OSP tak, že žalobcovi ktorý nebol v konaní úspešný náhradu trov konania nepriznal a žalovanému ako aj účastníkom právo na náhradu trov konania zo zákona neprináleží.

Poučenie:

Proti tomuto rozsudku nie je prípustný opravný prostriedok.